

Joh. 5:16-23, 6:e sönd.eft.trettond. 110213

6:e söndagen efter trettondagen är en söndag som bara infaller då påsken ligger mycket sent, och så är det ju i år. Därför finns det bara en årgångs texter mot vanligtvis tre. För den som vill följa med i denna så typiskt Johannes lätt inveckla ordflöde, så finns texten på sidan 1474 i psalmboken. Och temat för dagen är alltså Gud verkar nu.

Joh. 5:16-23

Ni som var här för några söndagar sedan fick då vara med och läsa en text ifrån samma händelse och samma tal. Det handlade också då om hur Jesus försvarar att han botat den lame mannen vid Betesda dammen. Och vi hörde hur det nog hade varit frid och fröjd om det bara inte hade varit sabbat. Den botade mannen bar iväg på sin bår, och ja, det fick man ju inte göra på sabbaten. Och vi läser i texten att Jesus i mångas ögon inte bara upphäver sabbatsbudet. Utan också genom att säga att Gud är hans far, också då jämställde sig med Gud själv. Detta är tydligen så frapperande att man blir ännu ivrigare att ta livet av honom. Det kan synas lite förvånande eftersom detta är första gången det sägs i Johannesevangeliet att någon ville göra det.

När Jesus vid andra tillfällen bryter mot sabbatsbudet och gör sådant man inte fick, så använder han etiska skäl. Det är rätt att göra rätta och goda saker, också på en sabbat. Idagens text har han liksom kristologiska skäl. Jesus verkar därför att Gud verkar, också på en sabbat. Jesus har del i faderns rätt att handla på sabbaten. Därför jämställer sig Jesus med Gud. Det var nånting, både helt nytt och oerhört att påstå. Kanske inte underligt att det stack i mångas ögon. Och visst är det väll så, att när det handlar om att göra det rätta, om att göra det goda. Då står det liksom ovanför frågan om det skulle vara tillåtet eller ens lämpligt.

Ett litet ord som Jesus använder tycker jag är spännande och som jag der det visar på hans djupa enhet med Gud. Det är ordet ser. För det är väll kanske inte för naivt att tänka sig att Jesus, såsom en röst hörde Gud, liksom en slags inre röst. Men här talar Jesus om att han "gör bara det han **ser** fadern göra."... Han "gör bara det han **ser** fadern göra." Jag vet kanske inte i min trögtänkheter riktigt vad det innebär... Men att se, det är att ha tillgång till ett rum, en yta, ett sammanhang. Där kan du se det som sker runtomkring dig, du kan se händelser, förändringar och kanske till och med ana små skiftningar. Och om Jesus nu säger att han ser det som fadern gör, så borde det innebära att vi också kan göra det. Att vi kan se hur Gud handlar idag, eller som temat säger, hur Gud verkar nu.

För många är det här en märklig tanke, inte minst för den så kallade upplysta människan. Många har tänkt och tänker sig än i dag Gud som en urmakare. En som en gång satte igång tillvaron, men som nu dragit sig tillbaka. Tanken att Gud griper in i det som sker, i vår tillvaro just nu. Det är för många oförenligt med den moderna människans sätt att tänka.

Och visst ställer det många frågor. Varför har vi så mycket lidande om Gud kunde gripa in? Varför finns det så mycket av orättfärdighet, nöd och sjukdom om Gud kunde handla, och därtill, att vi kallar honom för allsmäktig?

Och ni som har hört mig förr, ni vet att jag hamnar här ibland. I den svåra frågan om Gud och det onda. En fråga som jag gissar är lika gammal som tron på Gud själv. Svaret har i stort sett blivit oss skyldigt, och om det är svar man vill ha så blir det nog så även idag.

Men som en vän en gång sa. Hur hade det sett ut om Gud inte funnits? Hur hade det sett ut om Gud inte handlade och verkade?...

Och ganska snabbt får i alla fall jag en hotbild i huvudet, en bild där människan i någon slag ensamhet bara är utlämnad åt sin egen förmåga, eller ska vi säga oförmåga. Tro inte att jag tycker att människan är ond och oansvarig. Tvärtom, jag blir ofta kallad naiv i min tro på människans inneboende godhet, ansvarstagande och handlingsförmåga. Men ändå, ett visst mått, ibland kanske lite väl stort mått, av bristfällighet, girighet och rädsla, det bär vi på. Det behöver man inte titta sig omkring särskilt länge för att upptäcka. Det verkar vara så att vara människa.

Det svarar eller löser inte frågan om det onda och orättfärdiga. Men mina vänner, hur hade det sett ut om Gud inte fanns?

Och det måste vara vår utgångspunkt. Att Gud finns, att han vill och att hon är kärleksfull.

Och det måste också vara vår utgångspunkt, att liksom Jesus ser hur fadern handlar idag. Så måste också vi våga tro, att mycket av det vi ser runtomkring oss, faktiskt kan vara Guds verk och handlande. Det går att se Gud!

Natt som förvandlas till dag, vinter som övergår i vår och sommar. Sorgen som klingar bort och övergår i skratt, möten och handlingar som betyder mycket för oss.

Och människor som i tex. i Egypten som reser sig och säger: Nu, nu får det vara nog på det orättfärdiga! Nej, det är inte första gången vi läser om orättfärdigheter i Egypten. Också förra gången grep Gud in, då hette ledaren Mose.

Och ibland, kanske inte så ofta, men ibland får vi vara med om det vi inte riktigt kan förklara. Mirakel kallar vi det då.

Gud verkar nu, det var temat, var så säker på att han gör det. Men kanske inte som vi ville, kanske tänkte och önskade. Förr sa man ofta "Herrens vägar äro outgrundliga". Nej vi får inte göra Gud för lika oss. Även om det är frestande.

Men däremot så är vi människor några som Gud kan verka igenom. Vi är det som du och jag, och inte minst oss, som kyrka och församling.

Hade vi läst dagens episteltext från Filippobrevet så hade vi hört orden "Ty det är Gud som verkar i er så att ni både i vilja gärningar förverkligar hans syfte." det kan kännas som tunga, ja nästan krävande ord. Men är det inte så att vi alla genom att handla, att göra det som är gott och kärleksfullt också gör Guds vilja. Liksom låter Gud verka genom oss. Och det fantastiska tror jag är, att vi ofta gör det helt att veta om eller tänka på det. Som om det var den mest självklara sak i världen. Människan är trots allt, mitt i allt en ganska fantastiks varelse.

Varje morgonbön på tisdagarna här i kyrkan avslutar vi med orden
Må Gud ljus vara vårt ljus.

Må Guds kärlek vara vår kärlek
Må Guds väg vara vår väg.

Vi gör det som en önskan en vilja att få vara en del av Guds handlande här och nu.
Låt det också vara vår församlings bön, att vi ska få vara med i Guds och kärlekens tjänst. För både Guds och människors skull.

Men att stå i kärlekens tjänst, det är också att utsätta sig för en risk. Att våga tro gott om människor, det är också att utsätta sig för risken att gå på en nit. Det gäller människor och det gäller kyrkor. Men det finns ingen annan väg, det finns ingen annat val.

Att tro på kärleken, att tro på människan det är att utsätta sig. För att bli lurad, en gång, och en gång till. Och en gång till. Men det behöver inte handla om dumhet eller naivitet. Det handlar om tillit, om tillit till skaparen och det skapade.

Och som sagt, det finns inget annat val.

Låt oss be

Gud, må ditt ljus vara vårt ljus.

Må din kärlek vara vår kärlek

Må din väg vara vår väg.

Amen

Nu sjunger vi psalm 841 När livet inte blir som vi har tänkt oss. Kollekt.